

Bilag 2.

Direktøren for Vandbygningssvæsenet.

Kjøbenhavn, den 1ste Marts 1898.

Bed at tilstille mig en Genpart af en fra Landbrugsministeriet modtagen Skrivelse af 7de Februar d. A., hvori dette — paa Foranledning af det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende et i bemeldte Ting ved privat Initiativ indbragt Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 23de Januar 1862 angaaende Indskrænkning i Afgangen til at borttage Sten, Ler, Sand, Grus og deslige fra Forstranden — anmoder om at erholde meddelt de Oplysninger, som Vandbygningssvæsenet mulig maatte være i Besiddelse af til Besvarelse af det af fornævnte Folketingsudvalg rejste Spørgsmaal om, hvorvidt det kan antages, at Landets Kyster i væsentlig Grad ville være udsatte for Bestadigelser fra Havet, saafremt Grænserne for de i Loven af 23de Januar 1862 omhandlede Forbud ændres saaledes som foreslaaet i § 1 af det nævnte Lovforslag, samt ved ligeledes at tilstille mig et Eksemplar af dette Forslag, har det høje Ministerium i Skrivelse af 17de Februar d. A. udbedt sig mine Øringer over Sagen meddelt. Saaledes foranlediget tillader jeg mig ærbødigst at bemærke følgende:

Det Angreb, som Landets Kyster ere udsatte for fra Havet, maa væsentligst tilskrives Bølgeslaget, og det er meget forfælskeligt paa de forfælskelige Steder, alt efter som Kysten er beliggende ud imod et mere eller mindre udstrakt Hav, efter som den ligger mer eller mindre vendt mod de fremherskende og stærkeste Vinde, efter som det foranliggende Havs Dybder ere større eller mindre, og endelig — hvad der er af særlig Betydning — efter som Grunden ud for Kysten, den saakaldte Vandgrund, falder mere eller mindre stejlt udefter. Dersom Vandgrunden falder stejlt af, ville Bølgerne nemlig naa usvækkede nær ind til Land, Søbrædet bliver voldsomt i umiddelbar Nærhed af Kysten, og Bølgernes Angreb paa Grunden bliver særlig stærkt baade uden for og inden for Kystlinien. Er Vandgrunden derimod svagt affaldende, ville Bølgerne, efterhaanden som de nærme sig Land, tabe deres Kraft og brydes i større Afstand fra dette, saa at Bølgeslaget mod Kysten bliver mindre kraftigt. En svagt affaldende Vandgrund er derfor et Værn mod Bølgeslagets Angreb paa Kysten, og det Bælte af Vandgrunden, der har Betydning som Værn, kan i Almindelighed siges at falde sammen med det, paa hvilket Dybden ikke er større, end at den bringer Bølgen til at bryde imod Grunden. Ved en stor Del af vore Kyster vil det Bælte af Vandgrunden, der kan angribes af Bølgeslaget, for saa vidt Bunden bestaar af Sand og Grus, være tydelig betegnet ved Revledannelser.

Saafermt Havbunden i det nævnte Bælte bestaar af løst Materiale som Sand og Grus, vil dette opredes, og hvis der samtidig her findes en Kyststrøm, vil denne bortføre det opredede Materiale. I saa Fald og saafremt det bortførte Materiale ikke erstattes af andet tilført, vil Vandgrunden efterhaanden afflides, saa at Dybderne rykke nærmere mod Land, hvorved Angrebet paa Kysten forstærkes. Findes der derimod mindre og større Sten, som helt eller til Dels dække Havbunden, ville disse beskytte det underliggende finere Materiale mod at opredes ved Bølgeslagets Indvirkning, og de større Sten have desuden den Virkning, at de ved at bryde Bølgerne svække disses Kraft.

Det er saaledes ikke uberettiget, at man har søgt at værne Landet imod Havets ødelæggende Angreb ved gennem Lovgivningen at forbyde Borttagelsen af det Kysten beskyttende Materiale inden for visse i ethvert givet Tilfælde nærmere